

МАКЕДОНИЯ

Листъ за политикъ и книжевность.

Подписка-та на спомоществованіа-та става въ Цариградъ, въ Писалището на вѣстника, Асма-алта въ пиринѣтъ у Джам-хавъ № 15, а по вънъ при опредѣленіи настоятели, които отговарятъ за вѣстникъ-та.

Статии и писма за общеполезни работи въставлятъ ся безъ плата, стига само да сж снабдени съ върни подписи. За частни извѣстія плаща ся по гр. 2 за реда

На настоятели сж устѣва по пет на сто отъ цѣнитъ на спомоществованіа като съберятъ отъ три спомоществованіа на горъ и ги издѣлжватъ.

МАКЕДОНИЯ ще излиза единъ пѣтъ въ седмицѣтъ, въ Сѣботъ ж. Цѣна предплатена за години 4 бѣлы меджидиѣта, а за шестъ мѣсеца 2 и по-рѣдѣтъ както въ Цариградъ тука тѣтъ и на издѣлжъ по вѣнъ.

Единъ листъ има 2 гроша.

Писма не освободени отъ пощенскъ платъ и наръчаниа за вѣстникъ не съдружѣтъ ся предплатѣтъ не ся приѣмжтъ.

Всяко поръчваніе и изискваніе, за есе по ся отнася до Македоніѣ, ще ся издѣлжъ исклучително до редактора и издателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

НѢКОЛКО ДУМЫ КОТО НЕ ТРѢБА ДА ОСТАНАТЪ НЕЗАБѢЛЖЕНИ.

Нѣма сумнѣніе че съ безвѣрменното ни съ нищо неоправдано разнижданіе Народниятъ Сѣборъ направи единъ го-рѣшкъ погрѣшкъ; но еше по голѣмъ по-грѣшкъ направи самъ си народѣтъ, кой-то допуснѣ да стане това разнижданіе. Представителитъ не можѣтъ да си прѣд-ставятъ, а общинитъ никакъ и не по-мислятъ, че растурнѣніето на Сѣбора ше докара едно дѣло помайваніе въ свѣр-шваніето на народното ни дѣло, и, що въ по важно, че можаше да докара и ново цѣло несправданно заплитаніе и даже свѣршено да побѣрка честитѣтъ исходъ на работѣтъ. Осатанѣны отъ бѣрзаніе да ся завържѣтъ частъ по на-прѣдъ подъ домашнитъ си стрѣхы по-вечето отъ прѣдставителитъ, и повече-то отъ общинитъ — отъ неразумното си-стѣваніе, да не вълзватъ въ разности да плащатъ на прѣдставители, не сежъ никакъ прѣдъ очи важностѣтъ на общѣ-тъ народнѣ работѣ: въ прѣсѣмтва-ніа на дребни смѣтки не присмѣтѣхъ най-главното, че като самы ний спрѣтъ да работимъ и не вършимъ нищо, нѣма кой да работи за насъ и нищо нѣма да ся извърши; не присмѣтѣхъ, каз-ваны това, по постѣпѣхъ по частнитъ си смѣтки и прѣдставители и общины, и ето общата ни народна работа оста-ва и ше остане кой знае до кога еше въ едно ни таквоя ни онаквоя положеніе, оставя и намира ся въ единъ неопредѣ-ленности, неизвѣстности и опасност.

И наистинѣ, що виждамы да става на този часъ? Додѣ сж пристѣпжани и дѣ ся намѣтѣхъ ний днесъ съ нашитъ въ-просъ? Не е ли че когато съ Имъ. Фер-манъ въ рѣцѣ и съ тревожно негѣрненіе въ сѣрдце, народѣтъ чакаше да чѣе и да види избѣраніето и провъзгласява-ніето на общинитъ и очакванитъ Екзархъ, не надѣино и чѣе и види какъ работата удари пакъ назадъ? И че отъ тамъ до дѣто ся мисляше да е стигналъ той ся вижда пакъ тамъ отъ дѣто е трѣ-тижѣ, т. е. прѣдъ портѣтъ на грѣцкѣ-тъ патриархѣ, дѣто изново трѣба да ся издѣлжъ, въ своѣтъ участъ, чрѣзъ новы и, както сочи, мило Имъ. Ферманъ прѣговори, и да го чѣка на неопредѣ-лено пакъ врѣме и въ новѣ еше по-мрачнѣ неизвѣстности и прижедливости?

Тѣтъ ли щѣше да бѣде, ако да бѣ стоялъ Сѣборѣтъ на мѣстото си и ако бѣше продължавалъ да прѣдставя наро-да въ очитъ на всички? Ний поне не можемъ потвърди това. Наопакъ ний мислимъ че съ тяжестѣтъ който имаше като народенъ сѣборъ, каквито и да бѣ той, щѣше да продава голѣмъ смѣкъ на работѣтъ и щѣше силно да потиква въпросѣтъ кѣтъ крайгъ му. Като гле-даше едно таквоя множество хора да висѣтъ на главѣтъ му, и като прѣсѣм-таше че всички тѣзи людѣ сж събра-ны тука по негово съзвѣденіе за е-динъ работѣ, който то само е рѣшило, Правителството самѣ щѣше да побѣрза да даде край на тѣзъ работѣ, за кой-то тука чакатъ толкози хора, а по вънъ гупатъ сѣрдѣта на толкози милионы ду-ши. Разбира ся, че свѣршваніето или прѣжжѣваніето на тѣзи работѣ щѣше да стане по-скоро или по-бавно спо-ръдъ достоинството на Сѣбора; но въ всякой случай прѣсѣтѣвіето на прѣд-ставителитъ щѣше да бѣде една до-стѣпна причина за не помайваніе. То щѣше явно да показва, че за народѣтъ

нѣма вече другъ пѣтъ, освѣтъ показан-ныйтъ въ Ферманъ, и щѣше да свидѣ-телствува за неговото постоянство въ този пѣтъ и за неговѣтъ рѣшителностъ да не излѣзе отъ него. А това щѣше да бѣде и най-силното и най-красно-рѣчивото прѣдставителство на прѣдста-вителитъ отъ странѣ на народа.

За злѣ честь нищо отъ това не ся прѣсѣмтѣтъ или не ся зе въ вниманіе. Сѣборѣтъ твърдѣ равнодушно си ся рас-туря и показа прѣдъ очитъ на свѣта е-динъ голѣмъ слабостъ, единъ несправдан-ливостъ, непромысленостъ и страшно непостоянство. Съ растурваніето си Сѣ-борѣтъ свали много долу цѣлъ народъ отъ тамъ дѣто стоеше той въ общото мѣнѣ. Сега вече видѣ всички свѣтъ що сж ний и що струвами, видѣхъ зрѣ-лостѣтъ на мислитъ и твърдостѣтъ на исканията ни, видѣхъ и отпуснѣхъ ра-ботѣтъ. Но то ше каже че ѣкъ отпу-снѣхъмы ний, а като ний самы ѣкъ от-пуснѣхъмы какво ше ни правѣтъ чуж-дытъ? Въ расаравѣтъ между двѣ стра-ны работѣтъ отиватъ спорѣдъ поведе-ніето на тѣзи страны. Дѣто има сла-бостъ и неумѣніе, тамъ е най-слабата надежда за сполукъ. Първитъ който покаже слабостъ, изгубѣ шансовѣтъ за пѣтъ сполукъ. До тамъ до дѣто бѣхъмы дошли за да получимъ прѣдѣлѣтъ, за който ся сѣдѣхъмы и за който вече бѣ-ше излѣзѣо рѣшеніе, ний показавъмы страшно неумѣніе и повържѣхъмы самы работѣтъ назадъ. Отъ рѣшеніето ний ся повържѣхъмы пакъ на спогоженіе, споразумѣніа и другы подобны.

Това е да пукне отъ лѣзъ оузи кой-то разбира нѣкакъ по-добѣ работѣтъ и който мисли по-отъ дълбоко за тѣхъ.

Употрѣбѣхъ ся толкози усилия и тру-дове; пѣхъбихъ ся толкози силы и срѣдства, за да ся достигне съставаніе на народенъ Сѣборъ и да ся прѣдста-вятъ съвокупно желаніята и стремленія-та на народа въ тозъ Сѣборъ, като въ огнището на двуспѣкнѣлѣтъ стѣкла, и ето тамъ ся достигнѣ до тѣзи точкѣ, когато вече мисляхъмы, ченароднитъ мы-сли намѣрихъмы свойгъ истѣковатѣлъ и правъ защитникъ — ето изведнѣжъ ний гледамы да ся свѣршава всичко по единъ начинъ чисто комически и твърдѣ мал-ко прѣпоручителенъ и за народа и за прѣдставителитъ! Изведнѣжъ ся показа на всички, че нито народѣтъ разбира въ-напълно значеніето на прѣдставителитъ си, нито прѣдставителитъ разбирали слу-жѣбѣтъ си. Тѣ си отидохъ, каквито и дошли, бездѣла си потрудатъ да си об-яснятъ, защо идвахъ, какво свѣршихъ и що ний оставаше да свѣршатъ. Тѣ не си помисляхъ, че таквѣ работѣ не ся напуцатъ недовършени, защото про-тивникѣтъ въ отѣстѣвіето ний развала и малкото онова, що сж изработили съ присѣтѣвіето си.

Велико минѣло на всичкитъ по свѣ-тѣтъ народы свидетелствува че наро-днитъ дѣла сж всякога отѣкъ на интел-генціѣтъ народна. Сѣдува прочее че лошето положеніе въ което ся намира днесъ народната ни работа е слѣдствіе на несѣстоятелностѣтъ на нашѣтъ интел-генціѣ, на онѣзи които водятъ и упра-вляватъ общинитъ ни днесъ. Малко по свѣсна, по внимателна и по дѣтелна нашата интелгенціѣ не бы оставила да дойдѣтъ работѣтъ до тамъ дѣто ги ви-ждамы днесъ.

Ний не прѣставѣмы да выкамы срѣ-щу комисаритъ и да ги товариѣтъ съ от-говорности за всичкитъ уклоненія, кон-

то придаватъ тѣ по ходѣтъ на въпро-са. Ний ги осѣждамы горчиво и сега, когато ги гледамы да мотѣжѣ работѣ-тъ и да ги водятъ кѣтъ спогоженіа и незнамъ що си. Но строго ако сѣ-димъ, ний нѣмамы право да стоварѣмы всичкѣтъ тяжестѣ на погрѣшкѣтъ врѣхъ комисіѣтъ, защото не е виноватъ са-мо който злоупотрѣбѣва, но и който ся оставя да го злоупотрѣбѣватъ, като до-пуска злоупотрѣбѣніята когато може да ги спре. Ний осѣждамы комиса-ритъ за произволѣтъ ний, безъ да земамы прѣдъ очи че самы ги правимъ таквѣзи. Оставили сж работѣтъ на тѣхъ безъ да ги обвържемъ съ нѣкаквы за-дѣженія, съ нѣкаквы правила; вино-ваты ли сж прочее когато поставѣватъ спорѣдъ разумѣніето и шеніето си? Дѣ и въ какво състои контролѣтъ който трѣба да има народѣтъ надъ дѣлата на тѣзи, които работѣтъ въ негово ише? Дѣ сж тѣзи правила или тѣзи постано-вленія, които да наумѣватъ на комиси-іѣтъ постоянно, че е този или онѣзи пѣтъ, който трѣба да държатъ въ на-роднитъ въпросы? Таквѣзи нѣщо, сла-ва Богу, нѣма у насъ, а като го нѣма, нѣма и кое да вкарва комисаритъ въ прѣдѣлѣтъ на тѣхнитъ длѣжности, вся-кога когато излѣзатъ изъ тѣзи прѣдѣ-лы. Оставена сама на себе, комисіѣта така може да прави, както прави сега. За нѣмъ има даже материална невъзмо-жностъ да поставѣва иначе. Помыслѣте си за положеніето на нѣкои отъ ко-мисаритъ, и вы ше ся увѣрите въ тѣ-зи истинѣ.

Ний послѣ, вината е вѣрѣзъ всѣнца ни, тяжѣзи въ поведеніето което сж дър-жѣли и държимъ еше и днесъ както въ тѣзи тѣтъ и въ венчѣ работѣ. Остави-ли сж работѣтъ безъ планъ, безъ планъ щѣтъ и да отиватъ. Вѣтровѣтъ като не сж отъ единъ странѣ, ний ше нѣтъ бѣ-демъ играчка до тогази, до когато не измѣнимъ поведеніето си и не ся от-несемъ кѣтъ общитъ си работѣ съ по-голѣмъ разумности.

Сега какво трѣба да правимъ, за да излѣземъ отъ лѣжливый пѣтъ и да по-правимъ онова, що сж сбѣркани?

Трѣба или Сѣборѣтъ да побѣрза да ся състави пакъ, или да ся турѣ единъ контролъ надъ дѣлата на комисіѣтъ.

Съставѣтъ изново и настроѣтъ да по-стѣпѣ рѣшително и съ достоинство, Сѣ-борѣтъ скоро ше добѣе възможностъ да довърши работѣтъ, за който бѣше свѣ-канъ. Въ това ний сж увѣрени.

Ако не ше Сѣборъ, народѣтъ трѣба да помисли за второто срѣдство — за контролѣ. Като не е избрана направо отъ народа, комисіѣта не е чисто наро-дна и слѣдователно не може да прѣдста-влява напълно народнитъ интересы. Отъ тука излѣзѣа нужда, да ся турѣ надъ нѣмъ народно надзирателство, което да ѣ па-умѣва за народа, когато тя го забравя подъ вѣнѣніето на различнитъ обстоятел-ства и интересы отъ странѣ. Какво трѣба да бѣде това надзирателство, то е дѣло на епархитъ. Нашѣ длѣжностъ е само да покажемъ неговѣтъ необходи-мостъ. Нека епархитъ ся споразумѣтъ и нека да помислятъ надъ исполненіето. Нуждата е голѣма и случайгъ е важнѣ. Пуждата удовлетворена, случайгъ ше ни послужѣ за възобновленіе на споразу-мѣніето между епархитъ, тѣтъ грубо прѣсѣкнѣго на врѣмето. Споразумѣніето за насъ е необходимо. Съ него ний ся освѣщавамы върху различитъ въпр-сы отъ нашѣтъ животъ и отъ нашѣтъ ползъ сж

приготвѣмы по-добѣ за тѣхното рѣше-ніе. Ако не бѣше ся отргѣтѣло спра-зумѣніето прѣди години и половинѣ, ра-ботѣтъ бѣжы не шѣхъ да додѣтъ до сегашнитъ рѣдъ. Ний мислимъ, че ну-ждата за споразумѣніе станѣ толкози явна и належаща за всякого, што ни ся ше да вѣрѣмы, че тозъ пѣтъ об-щината който прѣди съспѣя туй прѣд-начианіе, сега сама ше поведе ра-ботѣтъ и ше прикани другѣтъ епархѣи.

Не трѣба да мислимъ, че всичко е вече свѣршено и че врѣмето за спора-зумѣніе ся е минѣло. Работѣтъ не сж въ нормалнитъ си рѣдъ, работѣтъ сж из-ложены на рискъ, на прѣмѣдіе. Това е доста да ни подкани и на по-голѣ-мы усилия, а не само на споразумѣніе. Безъ споразумѣніе, безъ еднаквостъ въ мислитъ и твърдостъ въ тѣхното изра-женіе, Богъ знае дѣ ше ударимъ. Не виждамы ли че всичко отива на халосъ?

Разносѣтъ ни,

Стараніѣта ни,

Надѣждѣтъ ни,

всичко може да иде на вѣтѣръ, ако не ся поддържи съ твърды и единоду-шны постѣпки. Споразумѣніето на Е-пархитъ е нужно днесъ повече отъ всякога: въ него е спасѣніето отъ го-лѣмытъ затрудненія, що сж обградѣли черковнитъ ни дѣла. Безъ него пагу-ба ни чѣка отвѣтъ, смѣхъ и срамъ извѣтъ.

Ако не правимъ нищо, но всичко о-ставѣмы равнодушны зрители, ний трѣ-ба да чакѣмы всичкы случайности и по-бѣркѣніа въ ожиданіѣта си. Съ такво-зи поведеніе ний убивѣмы самы себе си и интересѣтъ си. Ако работимъ и ся покажемъ досгойны: на достоинството не ся отказѣва нищо праведно и добро; ако не работимъ и ся показѣмы недо-стойны за нищо, на недостойнството ся зема и даденото. Прѣминалото не-ка ни научи, че

съ свиваніе на странѣ,
съ чаканіе отъ другы,
съ раздѣленіе въ мѣнѣніѣта,
съ слабостъ въ дѣйствиѣта,

нищо не става на свѣтътъ. Или по-до-брѣ да кажемъ, че става това което сж виждамы да става до сега, и кое-то не е служило освѣтъ за разсѣпѣва-ніето ни и за опростаиваніето ни.

Еше веднѣжъ повтарѣмы да кажемъ и трѣба всичкы да признаѣмъ че досега-шното ни поведеніе въ народното ни дѣло е било твърдѣ халосано, твърдѣ неразумно. Много отъ нашитъ постѣп-кы сж служили за нашѣрбеніе на пра-вата ни и за поплѣзновеніе въ стрем-леніята ни, твърдѣ малко или почти ни-какъ за тѣхното пѣло и всецѣло у-твържденіе и достиженіе. За това ний сж отговорны прѣдъ потомството и прѣдъ исторіѣтъ; та че не е само и тази отговорностъ, дѣто тежи на раме-нитъ ни; по вѣрѣзъ насъ лежи и друга но голѣма отговорностъ — отговорностъ за всичкы послѣдствія, които ше ни докара до главѣ нашето неразумно по-веденіе. Нашѣрбеніето на правдинитъ ни ше докара много выковѣ и тежкы смугове: най много ше выкатъ онѣ-зи, които сега за сега зематъ уча-стіе въ работѣтъ ни, или и никакъ ни-що не работѣтъ. Отъ выковѣтъ ше из-лѣзатъ обвиненія единъ противъ другы и раздѣленія, а подиръ туй — френска работа: безъ да ся отървѣмъ отъ *маразы* съ сѣрцѣтъ по въпроса, ний ше ся задовимъ единъ другы да си казѣмы

